

Arrest

nr. 59 048 van 31 maart 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Luidens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 16 september 1971 te Masis.

U bent wettelijk gehuwd met A.G.(...) en hebt 1 zoon M.(...).

U woonde tot uw vertrek in de stad Masis. U had een groenten- en fruitwinkel en was bezig met het opknappen van een restaurant in Jerevan. Daarnaast maakte u beeldmateriaal, waaronder beelden van verkiezingen en incidenten met politieke figuren, die u verkocht aan journalisten en politieke figuren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen.

Tijdens de parlementsverkiezingen van 2008 hebt u beelden gemaakt van het verloop van de verkiezingen. Zo filmde u mensen die valse stembrieven in de stembus hebben gegooid. Deze beelden hebt u nadien aan H.G.(...) gegeven.

Daarnaast maakte u in 2008 beelden van incidenten op het Vrijheidsplein in Jerevan. U hebt ook beelden verkocht aan de partijen Hanrapetakan (Republican Party of Armenia), Bargavach Hayastan (Prosperous Armenia), de partij van Levon Ter Petrosyan en Armeense journalisten. Tijdens een conflict

op het Vrijheidsplein in Jerevan raakte u gewond aan uw hoofd en benen. In 2009 werd u verschillende keren door de politie meegenomen. De agenten wilden uw filmmateriaal. U werd door hen geslagen, maar dezelfde dag weer vrijgelaten.

In november 2009 filmde u een conflict over de verkiezingen, op het kerkhof Tochmach in Jerevan, tussen H.G.(...) en parlementsvoorzitter H.A.(...). Tijdens dit conflict werden lijfwachten van deze personen gedood. U filmde dit conflict in opdracht van G.(...) en bezorgde de beelden aan journalisten. President Sargsyan was op de hoogte van uw betrokkenheid en zag u als één van zijn tegenstanders.

U verliet Armenië, zonder uw gezin, rond 17 februari 2010, met het vliegtuig met uw eigen paspoort, naar Moskou. Op 23 februari 2010 reisde u via Praag met het vliegtuig, met uw eigen paspoort, verder naar België, dat u dezelfde dag bereikte.

U diende op 24 februari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Nog voor u gehoord werd door het Commissariaat-generaal kwam u via-via te weten dat er voor u geen problemen meer zouden zijn in Armenië. Hierop koos u ervoor in mei 2010 vrijwillig terug te keren naar Armenië, waar u verbleef op uw oud adres.

In de periode na uw thuiskomst werd u opgepakt door de politie. Zij zagen dat er geen bewijzen waren tegen u en hebben u overgedragen aan de lijfwachten van H.A.(...). U werd 7 dagen door hen vastgehouden in een kelder, waarbij u werd geslagen en verkracht. U kon vluchten door een lijfwacht geld te beloven.

U verliet Armenië uiteindelijk, zonder uw gezin, eind augustus 2010, met het vliegtuig met uw eigen paspoort, via Praag naar Nederland. U reisde vanuit Amsterdam met een minibus verder naar België, dat u bereikte rond 1 september 2010.

U diende op 18 november 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een kopie van uw rijbewijs voor. Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van het beeldmateriaal dat u maakte van een conflict tussen H.A.(...) en H.G.(...) (CGVS p.25). In 2010 werd u 7 dagen opgesloten in een kelder door de lijfwachten van H.A.(...) (CGVS p.23).

Er werden echter vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen ernstig in het gedrang brengen.

Allereerst werden ongeloofwaardigheden vastgesteld aangaande de aanleiding van uw huidige vervolgingsprobleem, meer bepaald de door u gemaakte video-opname van een concrete confrontatie in november 2009 tussen de clan van uw opdrachtgever H.G.(...) en die van diens rivaal, parlementsvoorzitter H.A.(...).

Zo verklaarde u dat het conflict tussen H.G.(...) en H.A.(...) over de parlementsverkiezingen in 2008 handelde, meer bepaald het gegeven dat zij twee verschillende kandidaten voor de zelfde positie hadden gesteund (CGVS p.5).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat dit ging over de gemeenteraadsverkiezingen in het dorp Mrgavan van 12 oktober 2008. De laatste parlementsverkiezingen in Armenië dateren van mei 2007. Gezien u zelf aanwezig was bij deze confrontatie, gezien u er videobeelden van heeft gemaakt, en bovendien gezien deze confrontatie de aanleiding was van de problemen die uiteindelijk tot uw vlucht hebben geleid, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u correcte informatie kan geven over het motief van dit conflict.

Het is in deze ook bezwarend te noemen dat u geen verdere informatie weergeven omtrent de identiteit van deze 2 kieskandidaten (CGVS p.5, p.9).

Hierbij kan eveneens worden opgemerkt dat u in de loop van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal meermaals en in verschillende situaties sprak over H.Z.(...) (CGVS p.5, p.9, p.10, p.11, p.12, p.22).

Slechts toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken, waar u sprak over H.G.(...) (DVZ vragenlijst 02/03/2010, p.2), verklaarde u dat u zich tot dan toe in het gehoor door het Commissariaat-generaal had vergist, dat u in werkelijkheid H.G.(...) bedoelde, en dat er slechts een letter verschil is tussen de twee namen G.(...) en Z.(...) (CGVS p.29).

Gezien het belang van deze figuur in uw asielproblematiek, gezien u voor deze confrontatie geen enkele melding maakte van de naam G.(...) maar integendeel meermaals en systematisch sprak van H.Z.(...), kan u niet aannemelijk maken dat u zich enkel vergist heeft.

Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u verklaarde contact met H.G.(...).

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit contact wordt daarenboven gevonden in de vaststelling van een manifeste tegenstrijdigheid in uw verklaringen aangaande dit contact.

Zo verklaarde u aanvankelijk, in het kader van uw vorige asielaanvraag, in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal, dat H.G.(...) een goeie vriend van u was (DVZ vragenlijst 02/03/2010, p.2), terwijl u in uw asielgehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw relatie met H.G.(...) puur professioneel was, dat de opdrachten en betalingen achteraf verliepen via bemiddeling door diens lijfwacht die u wel kende (CGVS p.29).

U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS p.29). U ontkende ooit te hebben verklaard dat G.(...) een vriend van u was, stelde verder dat iemand uit uw branche geen vrienden heeft, en dat u mogelijk ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gesproken van G.(...) als een kennis.

Deze poging tot verklaring kan echter niet worden weerhouden, en wel gezien u in genoemde vragenlijst de zeer concrete verklaring had afgelegd dat u bij gevechten tussen G.(...) en A.(...) betrokken was geraakt en daarbij zwaargewond was geraakt, precies omdat u uw goeie vriend H.G.(...) zou verdedigen.

Dergelijke expliciete verklaringen aangaande uw motief van betrokkenheid bij de verklaarde gevechten sluiten dan ook uit dat een misverstand aan de basis zou liggen van de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de aard van uw contact met H.G.(...).

Met betrekking tot de concrete aanleiding van de verklaarde problemen dient het trouwens als onlogisch te worden beschouwd dat H.G.(...) en H.A.(...) in november 2009 afspraak zouden hebben gemaakt voor een treffen op de centrale begraafplaats van Jerevan, het conflict waarvan u beelden hebt gemaakt (CGVS p.25).

Immers blijkt uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat H.G.(...) als ook bepaalde familieleden en medewerkers reeds sinds 20 mei 2009 worden gezocht door de Armeense politie.

Dat H.G.(...) in november 2009 afspraken zou maken voor een publiek treffen in november 2009 in Jerevan met de entourage van parlamentsvoorzitter A.(...) dient dan ook onwaarschijnlijk te worden genoemd.

Verder werd een manifeste tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande verwondingen die u in het kader van uw asielproblematiek zou hebben opgelopen.

Zo verklaarde u aanvankelijk bij het gehoor voor Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw been na aankomst in België had gebroken door een val van een trap. U voerde dit toen aan ter verklaring waarom u niet onmiddellijk bij aankomst in België de aanvraag voor uw huidige asielaanvraag had ingediend (DVZ 24/11/2010, vraag 26).

Echter verklaarde u nadien ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat uw been werd verbrijzeld tijdens de vasthouding van 7 dagen door de lijfwachten van H.A.(...) in de periode van uw verblijf in Armenië tussen uw tweede en derde asielaanvragen in België (CGVS p.20, p.23).

Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd (CGVS p.20). U bleef bij uw verklaring dat uw been reeds gebroken was in Armenië maar voegde toe dat de toestand van uw been verergerd was toen u uw voet op een trap in België had omgeslagen.

Deze poging tot verklaring voldoet niet gezien het op generlei wijze vermag te verklaren waarom u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de ware toedracht van de feiten aangaande uw beenbreuk zou geven. Het is in dit kader ook van belang erop te wijzen dat u hierover geen enkel medisch attest kan voorleggen (CGVS p.20, p.23).

Er moet hierbij tevens worden vastgesteld dat de door u gegeven data inzake verscheidene relevante gebeurtenissen zeer frequent vaag en compleet tegenstrijdig zijn.

Zo verklaarde u zowel voor Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal dat u tijdens een conflict tussen H.G.(...) en H.A.(...) gewond raakte (DVZ 02/03/2010), waarbij u stelde dat dit in maart of juli van 2008 of 2009 heeft plaatsgevonden (CGVS p.26), maar kon u zich hier geen concretere datum herinneren (CGVS p.26).

Dergelijke vaagheid aangaande iets zwaarwichtig als een ernstige verwonding in het kader van een vervolgingsprobleem, kan niet geloofwaardig worden genoemd.

Ook wat betreft uw reizen tussen België en Armenië deed u vage en tegenstrijdige verklaringen.

Zo stelde u tevens dat u Armenië in december 2009 een tweede keer hebt verlaten (CGVS p. 17). Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt echter dat u rond 17 februari 2010 vanuit Jerevan met het vliegtuig naar Moskou bent gereisd, waarna u op 23 februari 2010, met het vliegtuig, doorreisde naar België, dat u op 23 februari bereikte (DVZ 02/03/2010, vraag 34).

Daarnaast werden er tegenstrijdigheden vastgesteld inzake uw terugkeer vanuit België naar Armenië, na uw tweede asielaanvraag in België.

Aanvankelijk stelde u dat u in augustus 2010 bent teruggekeerd naar Armenië (CGVS p.17), waarbij u stelde dat u 2 of 3 maanden in Armenië bent verbleven (CGVS p.18). Bij uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u in België bent toegekomen rond 1 september 2010 (DVZ 24/11/2010, vraag 28).

Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u dat vergeten was en dat u zich niet kon herinneren dat u in 2010 bent teruggekeerd naar Armenië (CGVS p.19).

Dergelijke verklaring heft alleszins de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Daarnaast stelde u dat u in juli 2010 werd aangehouden door de politie en vastgehouden door de lijfwachten van H.A.(...), 2 dagen na uw aankomst in Armenië (CGVS p.23).

U verklaarde evenwel voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in mei 2010 vrijwillig bent teruggekeerd naar Armenië (DVZ 24/11/2010, vraag 28).

Toen u geconfronteerd werd met het feit dat dit tegenstrijdig is met uw verklaring dat u 2 dagen na uw aankomst in juli 2010 werd aangehouden en vastgehouden, verklaarde u dat u geheugenproblemen hebt (CGVS p. 23). Met betrekking tot de door u meermaals aangehaalde geheugenproblemen (CGVS p.5, p.7, p.23) moet echter worden opgemerkt dat u deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan geheugenstoornissen.

Tenslotte, als verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens parlamentsvoorzitter A.(...) en uiteindelijk ook president Sargsyan dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u Armenië voor de 3e keer rond 26 augustus 2010 verlaten hebt, met het vliegtuig vanuit Jerevan, met uw eigen paspoort (CGVS p.19).

Gezien de door u verklaarde vrees kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u uw land zou verlaten op dergelijke publieke en traceerbare wijze via de luchthaven van Jerevan. Hierdoor wordt de ernst van uw vrees verder aangetast.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, met name uw rijbewijs, kan deze conclusie niet wijzigen aangezien dit louter persoonsgegevens bevat die hier niet ter discussie staan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 januari 2011 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij verwijst tevens naar punt 196 van het "UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", wat zoals verzoeker aangeeft evenwel geen bindend juridisch karakter heeft doch wel een leidraad is bij het beoordelen van een asielaanvraag.

Wat betreft de confrontatie in november 2009 tussen G.(...) en A.(...), stelt verzoeker dat hij niet gezegd heeft dat het het conflict over de parlamentsverkiezingen handelde. Hij stelt de nadruk te hebben gelegd op het feit dat het om parlementairen ging die zetelen in het nationaal parlement, doch ook aangeven te hebben dat het ging over de "benoeming" van de burgemeester volgend op de gemeenteraadsverkiezingen in 2008.

Ook stelt hij het niet eens te zijn met de argumentering van de commissaris-generaal dat omdat hij het gefilmd heeft, hij er ook details van moet kennen; hij stelt dat het enige wat hij gedaan heeft, is de situatie op beeld gezet.

Dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal sprak over "Z.(...)" in plaats van "G.(...)", wijt hij aan zware stress waardoor hij tijdens het verhoor deze naam waarschijnlijk slecht heeft uitgesproken.

Verzoeker houdt vol dat hij en G.(...) geen "vrienden" waren; volgens hem werden er door de vertaler woorden geïnterpreteerd en is alzo vermeld dat hij gezegd zou hebben dat G. een "goede vriend" was.

Verder beweert hij dat G.(...) en A.(...) zelf niet persoonlijk aanwezig waren op de begraafplaats van Jerevan, maar dat het om een confrontatie ging tussen de clans van deze twee personen.

Verzoeker herhaalt dat zijn been gebroken werd door de lijfwachten van A. en hij in België zijn enkel een tweede keer heeft gebroken/verstuikt. Hij legt uit dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn been gesproken heeft als antwoord op de vraag waarom hij niet onmiddellijk een nieuwe asielaanvraag had ingediend, i.e. omdat hij zijn enkel hier in België opnieuw had verzwikt. Dit antwoord doet volgens hem echter niets af van het feit dat zijn been gebroken werd tijdens een marteling door de lijfwachten van A.

Vervolgens laat verzoeker gelden dat hij geheugenstoornissen kent ten gevolge van folteringen en slagen op zijn hoofd en zich daardoor niet altijd alles ten volle herinnert. Dit verklaart volgens hem waarom hij vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum van zijn verwonding tijdens het conflict tussen -de clans van- G. en A.. en de reizen tussen België en Armenië.

Tot slot wijst verzoeker er op dat hij niet officieel gezocht wordt, maar vervolgd wordt door de clan rond parlamentsvoorzitter A., wat volgens hem de reden is waarom hij met zijn eigen paspoort het vliegtuig kon nemen. Hij verklaart ook nog dat Armenië gekend is voor politieke vervolging en afrekening buiten de officiële structuren om.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de bewering van verzoeker dat hij niet gezegd heeft dat het over een conflict over de parlamentsverkiezingen ging, maar de nadruk zou gelegd hebben op het feit dat het parlementairen zijn uit het nationaal parlement, en dat het ging over de "benoeming" van de burgemeester volgende op de gemeenteraadsverkiezingen in 2008, geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker heeft immers uitdrukkelijk -en ook enkel- verklaard dat het om parlamentsverkiezingen ging in 2008 (zie verhoorverslag van 3 januari 2011, p. 5).

Gezien de confrontatie tussen G. en A. en het feit dat verzoeker hiervan videobeelden heeft gemaakt, aan de basis ligt van de problemen die hem er toe hebben aangezet zijn land te verlaten, kan, zoals verweerder er terecht op wijst, redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker toelichting kan geven bij dit conflict en de oorzaak ervan kan duiden.

Verzoeker kon evenmin informatie geven over de twee kandidaten om wie het te doen was in dit conflict. Het feit dat verzoeker omtrent dit conflict, dat een essentieel element is in zijn asielrelaas, dermate vage en foutieve verklaringen aflegt, ondermijnt, in tegenstelling tot wat hij beweert, wel degelijk de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten. Verzoeker dient immers -zoals in zijn

verwijzing naar het "UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" in zijn verzoekschrift staat, door een coherent relaas de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken; verzoeker blijft in casu echter in gebreke.

Verzoeker overtuigt geenszins waar hij de vergissing tussen "G(...)" en "(Z(...))" wijt aan zijn onduidelijke uitspraak tijdens zijn verhoor. Uit voormeld verhoorverslag blijkt immers dat verzoeker systematisch sprak van "Z(...)", in plaats van "G(...)".

Verweerder merkt overigens op dat het feit dat verzoeker in een gesloten centrum verbleef, ongetwijfeld stress en spanning met zich mee brengt, maar dat van verzoeker toch redelijkerwijze verwacht worden dat hij G(...) correct bij naam kan noemen gezien deze de opdrachtgever van verzoeker scheen te zijn én de spilfiguur in het conflict naar aanleiding van hetwelk verzoeker problemen heeft gekregen. Stress kan niet aanvaard worden als een afdoende verklaring.

Bovendien wijst de Raad er op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen ervan op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Waar verzoeker volhoudt dat hij en G. geen "vrienden" zijn, maar dat de vertaler geïnterpreteerd heeft dat G. een "goede vriend" was, merkt de Raad op dat de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal werd ingevuld met behulp van een tolk die het Armeens machtig is en dat die vragenlijst aan verzoeker nadien in het Armeens werd voorgelezen. Verzoeker heeft hierbij geen opmerkingen gemaakt en uitdrukkelijk bevestigd dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie vragenlijst, p. 3, stuk 11 in het administratief dossier). Verzoeker heeft toen evenmin aangegeven dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien is de opmerking van verweerder terecht waar hij stelt dat hij niet inziet waarom de tolk die verzoeker heeft bijgestaan bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, de verklaringen van verzoeker zonder meer zou geïnterpreteerd hebben als zou G. een "goede vriend" zijn van verzoeker indien verzoeker dit niet zelf zou verklaard hebben.

Verzoekers bewering als zouden zijn verklaringen door de tolk verkeerd geïnterpreteerd zijn, worden dan ook niet aangenomen.

Aangaande de bewering van verzoeker dat de afspraak in november 2009 op de begraafplaats van Jerevan geen persoonlijk treffen was tussen G. en A., stelt de Raad vast dat deze geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat "*die 2 Hoviks en lijfwachten*" er toen een afspraak hadden (zie voormeld verhoorverslag, p. 25). Hieruit blijkt dat deze twee figuren wel degelijk aanwezig waren. Verzoeker weerlegt bijgevolg de argumentatie van de commissaris-generaal dienaangaande niet.

Wat betreft de verwonding aan zijn been, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te onkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat een medisch attest aan te brengen die zijn letsels kan staven.

Betreffende de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker inzake verscheidene relevante gebeurtenissen, merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Het verweer dat hij geheugenstoornissen heeft, wordt door de Raad niet aanvaard; verzoeker laat immers na zijn bewering met een medisch attest te staven.

De vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden blijven onverkort gelden.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde hiaten vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Verzoekers bewering dat hij niet officieel gezocht wordt en aldus met zijn eigen paspoort het vliegtuig kon nemen, doet hieraan geen afbreuk.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend.

Voormeld artikel is bijgevolg niet geschonden.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen verweer voert tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, voert verzoeker tevens geen concrete elementen aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE